

ת"פ 34964/05/12 - מדינת ישראל נגד ט' א' א'

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 34964-05-12 מדינת ישראל נ' א'

בפני בעניין: כב' הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ט' א' א'

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד נועה חסיד

ב"כ האנשם עו"ד דגנית משעלי

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בשתי עבירות של איומים ובעבירה של תקיפת בן זוג.

כל המעשים כוונו כלפי המתלוננת שהיתה בת זוגו של הנאשם במשך שנתיים עד ליולי 2011.

לנאשם ולמתלוננת בת משותפת.

ביום 29/12/11 נפגשו הנאשם והמתלוננת על מנת לקחת את בתם לבדיקה ואזי איים הנאשם על המתלוננת כי אם תעזוב אותו - יפגע בה.

במהלך חודש מאי 2011, בעת שהתגוררו יחדיו, ולאחר שהמתלוננת אמרה לנאשם כי ברצונה להפרד ממנו, איים עליה הנאשם באומרו "אם אני לא איתך אני מוכן למות".

בתאריך כלשהו שחל כשמונה חודשים לפני 1/1/12, בעת שהיו במסיבה אצל אחותה של המתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז ביד אחת את גרונה וחנק אותה.

התביעה הדגישה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו והם שלמות גופו של אדם מפני פגיעה בגופו על ידי בן משפחתו וכן הגנה על האוטונומיה של הפרט לבל יופנה כנגדו מלל מאיים.

לטעמה של התביעה מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית נוכח תוכן האיומים ונסיבות ביצוע העבירות.

באשר לפגיעת הנאשם בערך המוגן בעבירת התקיפה סבורה התביעה כי מדובר במידה משמעותית שכן הנאשם אחז בגרונה של המתלוננת וחנק אותה.

תוך שהסתמכה על נסיבות ביצוע העבירות ועל מגוון הלכות של בתי המשפט, הציגה התביעה מתחם ענישה:

באשר לפרט הראשון שעניינו איומים - מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ועד לשמונה חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

באשר לפרט השני - שעניינו איומים - מאסר על תנאי וצו של"צ ועד למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד קנס.

באשר לפרט האישום השלישי שעניינו תקיפה - מאסר בן מספר חודשי מאסר ועד ל - 12 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה קנס ופיצוי.

עוד ציינה התביעה כי הגם שיש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו באשמה והחיסכון בזמן שיפוטי ובהעדת עדים שהיה בכך, הרי שאין לזקוף לזכותו נטילת אחריות וזאת לאור האמור בתסקירי שירות המבחן.

עם זאת סברה כי אין כל מקום לקבל את המלצת שירות המבחן באשר לענישה.

התביעה ציינה כי המלצתו של שירות המבחן היא אך המלצה ועוסקת בשיקומו של הנאשם בלבד ואילו על בית המשפט לאזן את מכלול השיקולים ואת המלצת שירות המבחן כשיקול אחד בלבד במכלול זה.

עוד ציינה התביעה כי בענייננו אין כל מקום להקל בעונשו של הנאשם משיקולי שיקום כיוון שהוא לא עבר הליך שיקומי ואף אינדיקציה לכך שייעשה כן בעתיד.

התביעה עתרה שלא לזקוף את חלוף הזמן לזכותו של הנאשם שכן הוא לא התייצב לדיונים בעניינו והיה צורך בהוצאת צווי הבאה.

התביעה עתרה להטיל על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי וציינה כי לנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם לא עתרה להטיל עליו קנס.

מטעמו של הנאשם העיד דוד אלעזר, עובד בעיריית רחובות המכיר את הנאשם מזה כארבע עשרה שנים. העד סיפר כי מכיר את הנאשם כמי שעבד במתנ"ס כמדריך עם בני נוער ויחד עימו ועם אחרים יזמו פעילות קהילתית.

עוד העיד מטעמו של הנאשם גדי יברקן המשמש כלוביסט בכנסת וכראש מטה המאבק לשיוויון העדה האתיופית. העד סיפר כי הוא מכיר את הנאשם מאז ילדותו והעריך אותו כאיש חינוך ועתה הוא מכיר אותו כחבר. לטעמו הרי שהנאשם הוא אדם הראוי לכל שבח.

ב"כ הנאשם הפנתה לכך שמדובר בשלושה אירועים משנת 2011 הסמוכים זה לזה. מדובר היה בקשר בן שנתיים ימים שלא היטיב הן עם המתלוננת והן עם הנאשם ועל רקע הויכוחים ביניהם בוצעו המעשים. כן ציינה כי מדובר בעבירת תקיפה אחת שלא הותירה חבלות. בני הזוג נפרדו ונכון להיום ובעטיה של המתלוננת אין הנאשם רואה את בתו ואין הסדרי ראייה. לנאשם שני ילדים מנישואיו הקודמים ועימם הוא מצוי בקשר. הוא אינו מקיים קשר כלשהו עם המתלוננת.

הנאשם נעדר עבר פלילי, שירת שירות צבאי מלא ביחידה קרבית ולאחר מכן עבד כמדריך נוער וכרכז נוער ברחובות ולאחר מכן כמנהל היחידה לקידום הנוער בקרית מלאכי. עתה הא עובד כסוכן נסיעות.

ב"כ הנאשם הדגישה את תרומתו של הנאשם לחברה ולקהילה כפי שאף העידו עדי ההגנה.

לטעמה של ב"כהנאשם מתחם הענישה הראוי נע בין אי הרשעה וצו מבחן או מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל.

ב"כהנאשם הפנתה אל האמור בתסקירי שירות המבחן ואל המלצות שירות המבחן וביקשה להסתפק בענישה צופה פני עתיד.

את טיעוניה תמכה בפסיקה שהציגה בבית המשפט.

בעניינו של הנאשם ניתנו שלושה תסקירים:

בראשון שבהם נסקרו פרטיו של הנאשם ונסיבותיו האישיות והמשפחתיות.

שירות המבחן התרשם אותה עת כי הנאשם נוטה להשליך את הקשיים הזוגיים על המתלוננת ובדומה למישורים אחרים בחייו מציג את תפקודו כתקין.

שירות המבחן ציין כי זוהי היכרות ראשונית בלבד עם הנאשם ומתעוררות שאלות רבות באשר אליו ועל כן ביקש ארכה נוספת.

שירות המבחן ציין כי במהלך ההארכה לא התייצב הנאשם לדין בעניינו והוצא נגדו צו הבאה והוא אף לא התייצב בפני שירות המבחן.

שירות המבחן נפגש עם המתלוננת והתרשם כי מערכת היחסים בינה לבין הנאשם היתה מורכבת ולא יציבה. נמסר כי הנאשם נטה להתפרצויות זעם אלימות כלפי המתלוננת לרבות שבירת חפצים ואיומים תדירים לפגוע בעצמו.

התלונה הוגשה מספר חודשים לאחר פרידתם ובעקבות האירוע הראשון בכתב האישום ובשל חששה מפעולותיו של הנאשם. המתלוננת סיפרה כי מאז הגשת התלונה אין לה קשר עם הנאשם.

מדו"ח של פקידת סעד עלה כי המלצותיה קיבלו תוקף משפטי ועל פיהן נותר צו הגנה בין בני הזוג בתוקפו ועוד נקבע כי יש לקבוע הסדרי ראייה לנאשם אשר יתקיימו בשלב הראשוני במרכז קשר.

הסדרי ראייה אלה אינם מתקיימים בשל אי שיתוף פעולה של המתלוננת. היא הסבירה זאת בשעות עבודתה ובקושי לתאם מפגשים כנדרש ועוד התנתה את קיום המפגשים בכך שהנאשם יעבור סדנה לטיפול בכעסים.

שירות המבחן ציין בתסקירו כי התרשם כי מדובר בנאשם בעל נתונים אישיים מורכבים וכי קיימים פערים בין הצהרותיו ואופן הצגת עצמו לבין תפקודו בפועל. הוא מתקשה לבטא קשיים ומתקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן ואין המלצה טיפולית בעניינו.

מדיווחי שני בני הזוג עלה כי הם אינם בקשר ועל כן כך ציין שירות המבחן, פחת הסיכון הנשקף מן הנאשם.

לאחר תסקיר זה, לא התייצב הנאשם לארבעה דיונים בעניינו ומשחודש ההליך הוא נשלח שוב אל שירות המבחן על מנת לקבל תסקיר משלים.

מתסקיר זה עולה כי אף שירות המבחן ניסה לברר עם הנאשם את נסיבות אי התייצבותו לדיונים בפני בית המשפט ואף בפני שירות המבחן אך לא קיבל הסברים מניחים את הדעת.

הנאשם ציין כי אינו עובד מזה שנה וחצי ונתן בחובות כבדים על רקע אי תשלום מזונות לגרושתו מנישואי הראשוניים. הוא סיפר על קשר טוב עם ילדיו מנישואיו אלה וביקש לחדש את הקשר עם בתו מן המתלוננת.

גם במפגש זה התרשם שירות המבחן מצורך בולט של הנאשם להציג פאסאדה של תפקוד גבוה, מאופיין בהישגיות אחריות ודוגמה למשפחתו ולסביבה הקרובה ולצד זאת, ניכרו קשייו לבחון באופן ביקורתי את אופן התנהלותו במישורי חייו השונים ובפרט בקשר הזוגי.

הנאשם תאר אלת אירועי כתב האישום כנקודתיים, טשטש ומזער מעוצמת האלימות ומפגיעתו במתלוננת. הוא חווה את עצמו בעל מיומנות וכלים נורמטיביים להתמודד במצבי כעס ושלל צורך בסיוע מקצועי.

שירות המבחן חזר על האמור בתסקירים קודמים והוסיף כי הנאשם מטשטש ומצמצם מהבעייתיות שבהתנהלותו ומשליך האחריות לקשיים הזוגיים על המתלוננת.

שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, אך ציין כי בהתחשב בכך שמדובר במעשים משנת 2011 וכי מאז לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים ומאחר שבני הזוג אינם בקשר, הרי שהוא ממליץ על הטלת מאסר על תנאי כענישה מרתיעה צופה פני עתיד.

מעשיו של הנאשם פגעו בערכים מוגנים לא מעטים.

הנאשם פגע באימויו בשלוות נפשה של המתלוננת מפני מעשי הפחדה והקנטה, כמו גם פגע בחופש הפעולה והבחירה שלה .

ראה לענין זה ע"פ 103/88 ליכטמן נ. מ"י.

באשר לענישה הנוהגת בכל הנוגע לעבירה זו, ראה למשל את ע"פ 1293/08 קורניק נ. מ"י, בו אישר בית המשפט העליון עונש מאסר של 12 חודשי מאסר בפועל על בעל שאיים על אשתו והגם שעברו היה נקי.

ובאשר לעבירת התקיפה הרי שהנאשם פגע בגופה של המתלוננת, בשלוותה ובכבודה.

על מעשים מעין אלה ועל החומרה שיש לייחס להם ועל תרומת בתי המשפט בענישה למיגור תופעה זו אמר בית המשפט העליון את דברו, בין היתר, גם ב-ע"פ 4875/11 מ"י נ. פלוני.

"11. בית המשפט המחוזי העדיף את 'מידת הרחמים' על 'מידת הדין'. העדפה כזו ראויה לעיתים, ואין מקום לומר כי נפל פגם בה כשלעצמה. אכן, במסגרת שיקולי הענישה נדרש משקל נכבד לאינטרס השיקומי ובפרט לאפשרות להגשימו באמצעות עונש שיבוצע בעבודות שירות. שובו של אדם לחברה לאחר שעבר תהליך שיקומי מוצלח, בסופו של יום, עשוי במקרים רבים לשרת את האינטרס הציבורי, לצד האינטרס הפרטני של הנאשם, במידה העולה על התועלת המופקת מענישה מאחורי סורג ובריח.

עם זאת, את ההחלטה לאפשר הליך שיקומי, בהינתן הסיכון שמטרתו לא תוגשם במידה מספקת, יש לאזן אל מול השיקולים האחרים, ובראשם שיקול הגמול. שיקול זה מתחזק כאשר אל מול הנאשם עומדת קורבן קונקרטי שנפגעה הן פיזית והן נפשית - כתוצאה ממעשיו. על חומרת עבירות שכאלה בנסיבות זוגיות - משפחתיות, עמדנו בעבר:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. (...) יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם הגדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; (...) לא אחת, קיימת תלות

כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה". (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007))

כך גם קבע בית המשפט העליון ב- ע"פ 792/10 מ"י נ. פלוני:

"לא פעם, עמד בית משפט זה על חומרתן של עבירות האלימות במשפחה ועל הסכנה הרבה הנשקפת מהן (ראו למשל: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007); רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.8.2009)). עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שרוי התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית."

על כן, מתחמי הענישה אשר הציגה התביעה משקפים נאמנה את הענישה הנוהגת והם ראויים.

מדובר בנאשם אשר מצא לאיים על המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות - פעם באיום כי יפגע בה ובפעם האחרת באיום כי יפגע בעצמו. בשתי ההזדמנויות היה זה בשל פרידתם של בני הזוג, דהיינו באמצעות איומים ביקש הנאשם להטיל חיתיתו על המתלוננת ולכפות רצונו עליה.

בהזדמנות נוספת תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בגרונה וחנק אותה. מדובר באלימות ממשית ובוטה.

הנאשם נעדר אמנם עבר פלילי, אך אין זאת חזות הכל ובמיוחד אמורים הדברים כאשר מדובר בנאשם שהורשע במעשים חוזרים ונשנים.

הנאשם אמנם הודה במעשים ובכך חסך זמן שיפוטי יקר, אולם כעולה מתסקירי שירות המבחן הרי שנטילת האחריות היא חלקית ביותר וכי הנאשם מטשטש ומצמצם אחריותו ומשליך את האחריות על המתלוננת. הוא מתקשה להכיר בבעייתיות שבהתנהלותו ואף סבור שאינו נזקק לטיפול וממילא לא עבר כזה.

עם זאת, הסיכון הצפוי ממנו פחת בכל זאת וזאת בשל פרידתם של בני הזוג.

גם את חלוף הזמן מאז ביצוע המעשים לא יוכל הנאשם לזקוף לזכותו.

המעשים בוצעו בשנת 2011 ועד לשלהי שנה זו. כתב האישום הוגש בחודש מאי 2012 ועל כן לא חל שיהוי בהליך זה.

הנאשם לא התייצב לחמישה דיונים שנקבעו בעניינו ועל כן הוצאו נגדו צווי הבאה ובשלב מסויים, אף הוטלו ההליכים בתיק בשל אי איתורו. במקביל אף לא התייצב אצל שירותי המבחן, דבר שאף בו היה כדי לדחות את הדיונים שוב ושוב.

על כן, בנושא חלוף הזמן אין לו לנאשם אלא להלין על עצמו בלבד.

להודאתו של הנאשם באשמה, להעדר עבר פלילי וכן לתרומתו של הנאשם לחברה ולקהילה, כפי שהעידו עדי ההגנה מטעמו, אכן יינתן משקל, אך יהיה זה משקל מסויים בלבד, בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירות ובעיקר להיות האיומים איומים חוזרים וכן להפעלת האלימות וסוגה, הכוללת חניקתה של המתלוננת, וכן את העובדה כי נטילת האחריות היא מצומצמת וכי הנאשם לא עבר כל טיפול בענין זה, ואף אינו מתעתד לעבור טיפול כזה, שכן לסברתו הוא אינו נזקק לטיפול, הרי שיש ליתן את משקל הבכורה לאינטרסים הציבוריים שבענישה. יחד עם זאת, נתתי משקל לכך שזה העונש הראשון המוטל על הנאשם וממילא המאסר הראשון המוטל עליו.

אני גוזרת על הנאשם בגין כל העבירות בהן הורשע-

שבעה חודשי מאסר לריצוי בפועל.

שבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות או איומים.

אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי למתלוננת בסכום של 1,500 ₪. הסכום יופקד בקופת ביהמ"ש שלטובתה של המתלוננת, עדת תביעה מס' 1, בחמישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/1/15 והבאים אחריו בכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשע"ה, 19 נובמבר 2014, במעמד הצדדים.